

בלבי משכן אבנה

שיעורי "בלבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 ■ USA 718.521.5231

דע את ביטחונך | בטחון יסודי | שו"ת

באופן כללי העצה לכל דבר בעולם היא התפילה, הפניה הישירה לבורא עולם בבקשת עזרה שיאיר את עיני כך שאדע מה רצונו. אולם כאן נתמקד במהלך ייחודי ביחס לשאלה פרטית זו.

הסיבה לכך שאדם אינו יודע מה הקב"ה רוצה ממנו, זה מחמת שבו עצמו מתגלים רצונות אישיים, פרטיים, אנוכיים הממסכים, מסתירים ומעלימים ממנו את רצון יוצרו. אחרת אין שום מעכב מבעד האדם לדעת ברור היטב מה בוראו שואל ודורש מאתו.

השואל: אולי זה מחמת שלא למדתי מספיק תורה? אילו הייתי מקיף ומעמיק יותר הייתי יודע לחשבן כל מצב למי מפרטי הפ"רטים של המצוות מצב זה שייך, וממילא הייתי עורך תשובה הלכתית ומקיימה?

הרב: חיסרון בעסק התורה אינו סיבה מספיקה, כי אילו לב האדם היה זך וברי מכל רצון אנוכי, הוא היה יודע את כל התורה כולה מעצמו. כי כל הבריאה נוסדה על פי התורה - 'בחכמה יסד ארץ'. גם האדם עצמו כולו בנוי מתרי"ג חלקים המכוונים כנגד תרי"ג מצוות התורה. ממילא, אם לא היו לאדם רצונות סותרים לרצון יוצרו המסמים את דעתו, הוא היה רואה ומבין מתוך עצמו מהי דרך התורה, בבחינת - 'מבשרי אחזה אלוך'. כי הוא עצמו וכל הבריאה כולה בנויים על פי התורה - 'אסתכל בה באורייתא וברא עלמא'. כמו שאמרו חז"ל - 'אברהם אבינו מעצמו למד תורה'. וכן, אם לא היתה התורה, היינו לומדים צניעות מחתול, וגזל מנמלה, ועריות מיונה, דרך ארץ מתרנגול וכו'. לפיכך, המושכל ראשון הגלוי בכל דבר בעולם הוא תורה. אלא שהדבר נכסה מעיניהם של הנוטים הטועים הזונים מדרך ה'.

נמצא כי ההסתלקות מרצונות אנוכיים, ועבודת ביטול הרצונות של השאור שבעיסה כפי שמבוארת בשאר הוועדים והחיבורים הם הן אלו שיטהרו את הלב. אם האדם לא ירצה כלום, כל עניינו יהיה תשוקה לעשות לשם שמים בלי שום נגיעה נפרדת. אזי, כל התורה שגנוזה בלבו ממילא תתגלה לו, כך הוא ידע מה הקב"ה שואל ומבקש ממנו.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מסדרת דע את ביטחונך.

שאלה ז': לכאורה נראה, שגם אדם שכל מהלך חייו הם צירוף לרצונו ית"ש, כאשר יעמוד בפועל מול ניסיון שמצריך כוח של ביטחון, גם הוא יצטרך להתעורר ולחזק את עצמו על ידי מאמרים בדבר מידת הביטחון. הוא לא יוכל להיסמך רק על הצירוף לרצון שימציא לו כוח ביטחון להתמודד מול הקשיים?

תשובה: אמנם הטענה נכונה, ואכן גם אדם שעסוק כל ימיו בלימוד וקיום רצון הבורא, גם הוא בשעת מבחן יזדקק לעבודה מעשית פרטית של התחזקות בביטחון. אבל, מהלך ההתחזקות שלו מוציא אל הפועל את כוח הביטחון שכבר קיים ובנוי אצלו. הוא מעורר בקלות ובטבעיות את ההכרות שכבר ברורות אצלו. ההכרות: שרק גזירת רצונו ית"ש היא שתצא לפועל, ואין שום מקרה או פגע בעולם שיכול לשלוט בו, חוזרות לתוקפן במהירות ונוסכות בנפשו נינוחות, רוגע וישוב הדעת. מה שאין כן, מי שה"צירוף לרצון הבורא אינו מהלך החיים שלו. כאשר מתחיל הוא להתעורר להתחזק ולעבוד על ביטחון בעת ניסיון, צריך הוא לה"מציא כוחות שחבויים ורדומים במעמקי נפשו. באופן זה, כבר הרבה יותר קשה להוציא את הביטחון אל הפועל. נוסף על כך, הנטייה של אדם שאינו רגיל להיות מצורף ומשועבד כל חייו לבעל הרצון, להידבק באיזשהו צינור על מנת למשוך את הישועה לה הוא זקוק, אך הוא נשאר רחוק ולא דבק בבעל הרצון עצמו.

להלן דיון עם משתתפי הועד בנושא: כיצד יכול אדם לדעת מהו רצונו ית"ש מעבר לגדרי התורה הברורים והידועים.

שאלה ח': כיצד אדם יכול ללכת במהלך חיים שלם של דבקות ברצון השי"ת, הרי כל אחד עומד מול מצבים רבים בהם הוא נדרש לפעול דבר מה, ולא ברור לו מהו רצון הבורא ביחס לנ"קודה זו. שהרי אין גדרי דין ברורים לכל מצב ממצבי החיים. רק היכן שקיים דין מבורר בשו"ע, ברור מהו רצון התורה. מעבר לכך היאך אדם יכול לדעת מה הקב"ה רוצה?

תשובה: זוהי שאלה יסודית ועמוקה שנוגעת לכל אורך רוחב ועומק חיי האדם. כי ביחס לרצונו של הקב"ה הסתום יתר על המפורש. שהרי פשוט וברור שהמציאות הינה כהבנת השואל, שישנם הרבה יותר מצבי חיים בהם לא ברור מה הקב"ה רוצה, יחסית למצבים בהם קיים דין מוגדר ומפורש כיצד לנהוג בשו"ע ונושאי כליו ובספרי השו"ת של פוסקי הדורות.

נדרים, לח, ע"א - אמר רבי חמא ב"ר חנינא, לא העשיר משה אלא מפסולתן של לוחות, שנאמר (שמות, לד, א) פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים, פסולתן שלך יהא. ע"כ. והיינו שנתעשר מפסולת של אבנים. ועיין תורה תמימה על אתר וז"ל, אולי צ"ל מפסילתן ביו"ד, ור"ל ממה שנפסל ונחצב מהחללים של האותיות, והלוחות היו מאבנים טובות, עכ"ל. ולפ"ז אינו פסולת כפשוטו כאדם החוצב אבנים כפשוטו, אלא פסולת של האותיות עצמם.

ודבר זה מדוקדק היטב, כי אמרו בנדרים שם, אמר ר' יוסי ב"ר חנינא, לא ניתנה תורה אלא למשה ולזרעו, שנאמר, כתב לך פסל לך, מה פסולתן שלך אף כתבן שלך. ולהנ"ל כשם שהפסולת זהו חלקי האותיות עצמן כנ"ל, אף כתבן הם חלקי האותיות עצמן, ולכך ההיקש מתיישב שפיר. ומסיק שם לבסוף, אלא פילפולא בעלמא, ניתן למשה בלבד. פלפול, אותיות פל ופל, והיינו מה שנפל מן האותיות, ודו"ק היטב.

והנה שורש העשירות אצל משה הוא מעצמו. כי תורה נקראת על שמו, זכרו תורת משה עבדי. ולכך עשירותו מן הלוחות הוא שייך לו בעצם. ולכך אף קומתו של משה הייתה "עשר" אמות, מלשון עשר - עשיר. כי עשיר אותיות עשר-י, והיינו שיש לו קומה שלמה של י' מדרגות. ובלוחות היו כתובים "עשרת" הדברות, ומעשרה דברות אלו, מאותיותיהן, נתעשר משה.

ועיין פנים יפות (שמות, ג, ב) משה מספר עשר היות ואלקים חסר אחד, ע"ז אמר דוד ע"ה (תהלים, ח, ו) ותחסרהו מעט מאלקים. ואף מטה שביד משה היה ארכו עשר אמות. ועיין מגלה עמוקות (ואתחנן, אופן כז) וז"ל, קומתו של משה היתה עשר אמות (ברכות, נד, ע"ב. שבת, צד, ע"א, ועוד) ז"ש את ידך החזקה, ר"ל יו"ד - חזקה, קרי ביה את יוד"ך החזקה, עכ"ל. ובפרטות מתגלה יו"ד - חזקה, במטה שבידו שארכו י' אמה, כנ"ל. ובמטה זה היה חקוק י' המכות. ובכח גבורתו הקים המשכן שהיה בו י' קרשים. עיין ליקוטי הלכות (או"ח, הלכות בית הכנסת, הלכה ו').

ועוד אמרו (ויק"ר, א, ג) משה היה לו עשר שמות, ירד, חבר, יקותיאל, אביגדור, אבי סוכו, אבי זנוח, טוביה, שמעיה, לוי, משה. ועיין ליקוטי מוהר"ן (בתרא, תורה ח) משה כמה הוי, עשר אמין, משה הוא בחינת נבואה, כי משה רבן של כל הנביאים, וזה בחינת עשר עמים, בחינת עשרה מדרגות של נבואה.

סוטה, יא, ע"ב - ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים, מאי אבנים, א"ר חנן, סימן גדול מסר להם, אמר להן בשעה שכורעת לילד ירכותיה מצטננות כאבנים. ובהדר זקנים (שמות, ח, טז) ועוד מסר להם סימן אחר, אם ירכותיה של יולדת מצטננות, בידוע שהוא זכר, כדאמרו רבותינו, אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. והטעם, כי כשהאשה הזריעה מצטננת, זרע האיש האחרון עומד ומבטל ראשון, ואם ירכותיה מתחממות בידוע שהיא נקבה. וזהו לכאורה דלא כגמ' דילן שמשמע שלעולם בין זכר ובין נקבה מצטננות. וזהו סימן ללידה, עיין רש"י על אתר. ומקור דבריו במדרש אגדה על אתר.

והנה מהות וטעם הדבר שנעשים ירכותיה כאבנים. יעויין באגרה דכלה (שמות) וז"ל, דהנה גילו לנו חכמי האמת (עיין עץ חיים, שער כ, פ"ג, מ"ת) מפני מה בשעת הלידה מצטננים ירכי האשה, דהענין הוא, דכשבא הזמן שיצא הולד לאויר העולם, ומן הצורך בפעולת הטבע שהטביע היוצר כל שידחה הולד ממקומו, ואז מסתלק החיות של הירכים למעלה בזרועות ובחזה, וצר לו המקום שם ונדחה הולד משם בכח, אפילו הולד מת שהוא כאבן באין תנועה, עם כל זה דוחהו משם החיות שנסתלק לשם, עכ"ל. וא"כ גדרם כאבנים, מפני סילוק החיות (ועיין עוד ליקוטי מוהר"ן, תנינא, תורה ב). ונמצא שסילוק החיות כאבנים, הוא משורש סיבת החיות של הולד. ובפרט שהיו ששה בכרס אחד. ועיין רבינו בחיי על אתר, ומלת האבנים, יש להבין בו ה"א - בנים, ומזה דרשו חז"ל (תנחומא, שמות, ה) ששה בכרס אחד. ודו"ק שלמדו זאת ממלת אבנים דייקא.

וטעם נוסף שמתקרב גופה כאבנים, יעויין ברבינו מנוח (הלכות שביתת העשור, פ"ג, ה"ח) וז"ל, וסבת הצנה שאוחזות אותן בשעת לידה, הטעם כי הן שופעות דם, ובחסרון הדם יתקרב הגוף בהכרח. וזה שהתירו לעשות מדורה לחיה בשבת (ולא רק בשעת לידה, כי לפי הטעם לעיל שייך לכאורה רק לזמן הלידה, ודו"ק. ועיין בני יששכר (חודש כסלו - טבת, מאמר ב, סו) וז"ל, מצטננות כאבנים, ואחר הלידה יכולה לעמוד).

ופנים נוספות לכך מצינו בר' צדוק (ליקוטי אמרים, עמוד ק) וז"ל, ירכותיה מצטננות כאבנים, וזהו בשעת הלידה דאז פסק תאותה, כמ"ש (נדה, לא, ע"ב) דנשבעת שלא ליזדקק, עכ"ל. ובעומק סילוק הדמים יוצר את סילוק התאוה.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

מטות-מסעי | כ-ט

כ"ט יום קודם פטירתו, כמ"ש בעמק המלך (שער טז, פרק לז) וז"ל, תשב אנוש עד "דכא" (תהלים צ, ג) הם (מלת "דכא") מנין כ"ה, וג' אותיות של מלת דכא, עם מספרו כ"ח, ועם התיבה הוא כ"ט, ויום המיתה יום ל', ותאמר "שובו בני אדם", כלומר שבאותה ההכרזה וכל אותם הכ"ט יום שהם קודם יום המיתה, שהכרוז יוצא בהם, והוא לטובתו שיחזור בתשובה, וזהו שאמר הכתוב ותאמר שובו בני"א, עכ"ל.

ושורש הכל בחטא העגל, כמ"ש במגלה עמוקות (שלח) וז"ל, נג"ה יש בה נ"ח כוחות (נגה גימט' נח) החצי עברו במעשה העגל, שעברו על כ"ט יום. ז"ש במדרש (רבה, כי תשא) עה"פ אחד עשר יום מחורב היו שלמים, ואח"כ הלכו דרך הר שעיר כ"ט ימים, הרהרו על העגל, וכ"ט ניצוצות קדושות הלכו בתוך הקליפה אח"כ עם מעשה המרגלים שהיה בכ"ט בסיון, נמצא כ"ט ניצוצות של נגה הלכו בתוך שאר הקליפות, עיי"ש. והבן שמתכשיטים נעשה העגל, כט-תשי, כנ"ל. שאז נתקיים צור ילדך תשי ותשכח אל מחוללך.

ועיין פרי עץ חיים (שער ר"ח חנוכה ופורים, פ"ג) וז"ל, שזמן רגע אחד קטן, שממנה אותה שעה הטה השמש שלא יהל עליה אורה, ואז נדבק שם סמא"ל להטיל בה זוהמא להנות ממנה, והיא כ"ט לחודש, סימן כז"ב (כז"ב בגימט' כ"ט) שהיא שקר, עיי"ש. ועיין רש"י בתענית (כט, ע"א, ד"ה אמר).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

אצעה וצמיד טבעת עגיל וכמו. מיני תכשיטים. תכשיט, כט-תשי. צירוף זה של כ-ט אינו נמצא בכל התנ"ך להדיא אלא כצירוף של מילת הקשר, כגון כמשפט, כחטאת, וקרוב יותר, "כמעט", מלשון מעט.

ושורש כ"ט הוא צרף חמה ולבנה, וכמ"ש הראב"ד (ספ"י, פ"א, מ"ב) וז"ל, נמצא שהלבנה מתדבקת עם החמה בתוך כ"ט יום, י' שעות, תתקצ"א חלקים, עכ"ל. או כ"ט יום, י"ב שעות, תשצ"ג חלקים, ואכמ"ל. עיין ספר התכונה למהרח"ו (פי"ג). ורמב"ם קדוש החודש (פי"ד ואילך). ואבן עזרא (שמות, יב, ב), ועוד. וכבר אמרו חז"ל, בכ"ח לחודש נתקשרו שמים בעבים ונראה כדמות לבנה ברקיע וסברו ישראל שנתקדשה הלבנה, א"ל רבן גמליאל, כך אני מקובל שאין הלבנה מתחדשת פחות מכ"ט יום וחצי ושתי ידות שעה וע"ג חלקים (ועיין ספר הקנה, ד"ה סוד חישוב התקופות וציור הפעולות, וד"ה סוד של שם מ"ב אותיות).

וכתב הרדב"ז (מצודות דוד, מצוה תלח) וז"ל, והנה אעתיק לשון א' מהגדולים, ומשם תבין למה נקראו מי נדה, וז"ל, ודע אתה המעיין בספר זה, כי הלבנה לשמש כאשה אצל בעלה, כשם שרוב הנשים פעמים יבואו עת נידתן עד שיתרחקו מבעליהן, כן הלבנה (לשון לובן שנטהרת מן האודם) פעמים תחשך מאורה להתרחק מן השמש. כי בליל הפסד אורה אזי שונא ישראל שנאמר בו "וישטום עשו את יעקב", והוא ושריו מבדילין בין כנסת ישראל לאביהם שבשמים, ואזי הוא כחשך ואפילה, וזה בכל כ"ט יום, עיי"ש.

וכמו שהוא אצל הלבנה זמן החשכה, כן הוא אצל האדם

יצא לאור! שו"ת בעניני השעה

מבעל מחבר ספרי "בלבבי משכן אבנה" שליט"א

מדוע האינטרנט הוא הבירור האחרון שמברר מהו בחירתו של כל אחד ואחד האם הוא רוצה להיות מחובר לטוב או לרע, והרי הרצון הפנימי של כל ישראל הוא להיות מחובר לטוב ולרצון ה' ולא עם הרע ח"ו, שכל הרע הוא רק מקרה אצלנו, וכמו שהרב מבאר לנו היטב בספר "דע את עצמך"?

האם ניסיון המדיה והאינטרנט הוא מלחמת גוג ומגוג? האם האינטרנט והמדיה יהיו בטלים קודם שיבוא משיח, או שהמשיח יבטל אותנו (או הקב"ה בכבודו ובעצמו)? ואם ביטולו יהיה ע"י משיח, האם הוא ע"י משיח בן יוסף או משיח בן דוד? מה לענות לאלו שטוענים, שעבודתנו אינה לפרוש מהטכנולוגיה, אלא ללמוד כיצד להשתמש בה בשכל ובאופן מאוזן ובאופן הכשר ביותר, מכיוון שהוא נעשה כבר חלק מהחיים של רוב הדור ואי אפשר לשנות את הדור. ואם כן צריך להפסיק את המלחמה הזו על האינטרנט, בגלל שזה רק גורם רגשי אשמה לאחרים ואינו פועל מאומה?

זאת ועוד בקונטרס החשוב הזה · טעמו וראו כי טוב ה'!

עבודת האדם מצד ה'חלל' שבנפש

אבל מ"מ א"כ, הגדרת מציאות הפנימיות, היא נוגעת במעמקי התשתית של הנפש, בשני החלקים האלה.

ולפי"ז, להבין עמוק, בכוחות נפשו של האדם בעבודה, יש כח של 'אבד', ויש כח של 'תאבדון', אם האדם עסוק רק בחלק התחתון שבדבר, שהוא עסוק רק בבחינת ה'אבד', אז הוא עסוק רק בכח ההרכבה שבנפש, וא"כ, בעצם, הוא לא נוגע ב"אין לך דבר שאין לו מקום", הוא לא נוגע בתפיסה הנקראת מקום, הוא נוגע רק בהרכבה שבדבר, אחרי שהדבר, כבר יש לו מקום, והוא קים, אז הוא נוגע בכח ההרכבה שבו, ומשל בעלמא, למה הדבר דומה, כשבונים בנין, אז יש מה שצריך למצוא שטח לבנין, לסדר שיהיה מקום לבנין, ואחרי זה, יכול להיות בעל מלאכה שעושה דברים פרטיים בתוך ההרכבה של מלאכת הבנין, ולהבדיל, כך גם ב"אין לך דבר שאין לו מקום", רוב בני האדם, אין להם מקום לעצמם, כלומר, הם לא נוגעים במקום של עצמם, וממילא, הם לא נוגעים במקום שקיים אצל כל דבר, במקומו שלו.

והפנימיות של הדברים היא, שכאשר האדם לא נוגע במקום שבדבר, אלא הוא נוגע רק בענפים של הדבר, הרי, ששמה חל כח ההרכבה, וכמובן, יש את ההרכבה המבוררת, אבל זה גם גורם לידי כך שיהיה הרכבה בלתי מבוררת, מהשורש של עץ הדעת טוב ורע, שמעורבים זה בזה, זה הכח הנקרא 'ערב - רב', **תערובת רבה**, זה 'ערב רב', יש 'ערב זעיר', ויש 'ערב רב', שזה תערובת מרובה, זה 'ערב רב', וכל זה מהיכן נובע - מפני שהוא מתחיל ממקום התערובת, וכשמתחילים ממקום התערובת, אז יש בירור בתוך התערובת עצמו, אוכל מפסולת ופסולת מאוכל, אבל עצם התפיסה שנמצאים בהרכבת הכוחות בלבד, היא יוצרת את עצם המציאות שהאדם נוגע רק במקום ההרכבה, וממילא חל שמה הקושי שבהתמודדות מכח כל חלקי ההרכבה שבדבר, ואז, אדם מנסה לברר את הדברים, במלאכת בורר, בתוך ההרכבה עצמה, כל ימי חייו הוא מנסה לברר את החלקים.

אבל הנגיעה האמיתית, הנגיעה הפנימית, היא לגעת בהבחנה, שכל דבר יש לו מציאות של מקום, וכשלכל דבר, יש מציאות של מקום, ועל זה יש את ההגדרה ש"אין מלכות נוגעת בחבירתה אפילו כמלוא נימה", כל דבר יש לו את המקום שלו. ומצד כך, כשנוגעים בהבחנה של החלל הזה, שזה התשתית שיוצרת את מציאות כל הדברים, אז לכל דבר, יש לו את מקומו שלו.

נגיעה בתפיסה של 'מקום'

- זה נקרא "איזהו חכם המכיר את מקומו", וזה ברור לכל בר דעת, אין כוונת הדבר רק, שהוא מכיר את מקומו דיליה,

אלא הוא מכיר את מקומו של כל דבר, זה ההגדרה של 'חכם', 'איזהו חכם' - "כולם בחכמה עשית", ואז כשהוא מגיע לאותה נקודת חכמה, אז הוא רואה את המקום של כל דבר, להיכן הוא שייך, זה מקומו של כל דבר, שם מקומו, ממילא כמובן שהוא מכיר את מקומו שלו, איזהו חכם המכיר את מקומו - דיליה, אבל איך הוא מכיר את מקומו שלו, כי הוא מכיר מקום של כל דבר, אז הוא גם מכיר איפה מקומו דיליה, זה לא שהוא מכיר רק איפה המקום שלו, אלא הוא מכיר את המקום של כל דבר, כי הוא נוגע בחלל, שהוא התשתית של הקיום שבדבר, והוא לא נוגע בכל דבר רק ממקום ההרכבה של הדבר, אלא הוא נוגע בראשית שלו, במקורה הראשון.

ובפנים הללו, בעצם האדם מתחיל ממקום [=דייקא ממקום] שכל דבר עומד כמציאות לעצמו, לא ממקום של תערובת שבנפש, זה נקרא "עולם ברור ראיתי", מה זה 'עולם ברור', אז כמובן, יש בני אדם שיש להם יותר בהירות השכל, הם נולדו בעולם יותר ברור, ויש בני אדם שעמלו לברר, יגיעת ומצאת, 'פותחין לו פתח'.

ויש מה שהאדם נוגע במקום הפנימי שבדבר, הוא נוגע בכל הבחנה, שיש לה את המקום שלה, הוא נוגע בתשתית של הדבר, לא רק בהרכבה שבו אלא בתשתית שבו.

ושם, כמו שנתחדד, שם הדברים הם לא מורכבים, שם כל דבר עומד במקומו דיליה, יש לו את המקום שלו, והעמדת כל דבר במקומו שלו כמו שהוזכר, זה הבחנה של 'עולם ברור'.

- 'מלאכת בורר', זה כשיש **תערובת**, 'עולם ברור', כלומר, הוא כבר **מבורר**, הוא לא מעורב, אלא כל דבר ודבר עומד כמציאות לעצמו, לשון 'ברור' הוא מלשון 'ברה כחמה', שזה מציאות של הארה, הדבר מאיר, זה סעודת 'שור הבר' לעתיד לבוא, זה ממקום של **ברירות**, "עתיד הקדוש ברוך הוא להוציא חמה מנרתיקה", ההוצאה הזו, היא בעצם העמדת כל דבר במקומו שלו בשורשו, כפי שהוא קיים.

מבט על הבריאה מכח נגיעה בשורשים

כשאנחנו מציירים את זה בקומת המבט של האדם, לפי"ז, על כל מציאות הנבראים, הוא רואה כל דבר בשורשו, ולפי"ז הוא רואה אותו לפני ההרכבה שלו בענפים.

מי שקיים בעצמו "אבד תאבדון", "שצריך לשרש אחריה", אז הוא יכול לראות כל דבר בשורש שלו, מי שלא קיים בעצמו את ה'אבד תאבדון' שצריך לשרש אחריה, א"כ הוא לא יכול לראות כל דבר בשורשו, כי הוא לא נגע בשורש, הוא לא בירר את מציאות השורש של ה"זה לעומת זה" העבודה, וזה לעומת צד הקדושה, והוא עוסק רק בנקודת הענפים,

אם נעמיד א"כ, את תמצית הדברים, 'אבד תאבדון', 'אבד' זהו כח האיבוד שמתגלה, שבבפועל זהו הדברים שיש דין לאבד אותם, ויש את ה'תאבדון' שיש דין בעבודה זרה שצריך לשרש אחריה.

אבל בקומה הכללית של נפשו של האדם, אז אופן וצורת הדברים היא, יש מה שהאדם נוגע בהרכבות הדברים, ואז, בקדושה הוא מרכיב, ובקלקול הוא מבטל את אותה הרכבה, ובדקות גם בקדושה פעמים מרכיב ופעמים מפריד את ההרכבה ומרכיב באופן שונה.

ויש את המדרגה הפנימית יותר שהיא בהבחנה של 'תאבדון', שזה המקום של ההשרשה של עצם האפשרות של הקיום שבדבר.

ההגעה לשם, בצורת נפשו של אדם, היא כאשר אדם מגיע לביטול גמור, וכאשר הוא מגיע לביטול גמור, אז הוא נוגע ב'מעבר' להרכבה של עצמו, הוא נוגע בתשתית הקיום של עצמו, שזה המקום שמקיים, נותן כביכול, קיום לדבר, ושם מגיעים לעומק המלחמה בין עומק האמונה של ה"איש יהודי" כנגד מציאות העבודה זרה, וכשנוגעים שם, אז נוגעים ב"לשרש אחריה", ומצד כך רואים את השורשים שנמצאים בכל דבר, וכשנוגעים בשורשים שבכל דבר, נוגעים באותו מקום של לפני התערובת.

גילוי אור הגאולה

כמובן, זה המקום האמיתי של הגילוי של היחיד שהוא ה"אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים", וכשזה מאיר לתוך מציאות הנבראים, אז האדם רואה את השורשים של כל דבר, והוא רואה את הענפים, והוא רואה את ענפים – איך הם מחוברים לשורשים, לא באופן של הרכבה שהיא באופן של בלבול, אלא באופן של שורשים שמהם מתפשטים ענפים, וכל ענף, איה וכיצד מקורו בשורשו, במקורו הראשון.

זהו עומק הגאולה, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא", מלבד ההלבשה כפשוטו, האור הפנימי שמתגלה, זה מהלך פני הדברים שנתבאר, ואז יתקיים באמת ה"אבד תאבדון" שצריך לשרש אחריה, שתעקר העבודה זרה מן העולם.

כשמתגלה השורשים, – יתגלו הענפים, וחיבור הענפים בשורשים כפי האופן הראוי, – במקביל לכך מתגלה בנפש ה'אפס', ואז האדם זוכה להגיע ל"אפס זולתו", 'אין עוד מלבדו'.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מתוך סדרת בלבביפדיה עבודת ה'.

וממילא זה מה שהוא רואה בכל דבר שהוא רואה, מי שנגע ב'אבד תאבדון', ב'צריך לשרש אחריה', אז הוא נוגע במקום של השורש, הוא עקר את השורש דרע, הוא נוגע במקום החלל, הוא רואה את זה כשורש לעבודה זרה, אבל, היא גופא, זה נאמר ב"איש יהודי", שהוא מודה בהקדוש ברוך הוא וכופר בעבודה זרה, ומצד כך, הוא נוגע בשורשים של כל דבר, וכשהוא נוגע בשורשים של כל דבר כמו שהוזכר, שם הדברים אינם מתערבבים, שם הם עומדים כל דבר כמציאות לעצמו.

מעשה בראשית – נגיעה בשורשים, מעשה מרכבה – שורש ההרכבה

הדוגמא הברורה והיסודית היא, ביום ראשון דמעשה בראשית, יש בו עשרה דברים שנבראו, ביום שני מה שנבראו, בשלישי מה שנבראו וכו' אבל לאחר מכן, לאחר שהושלם כל מעשה בראשית נאמר "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם", נעשה מציאות של כללות, אזכשזה מתגלה מצד הקדושה, זה הכללות העליונה, וכשזה מתגלה מהצד התחתון, אז מתגלה מציאות התערובת, ההרכבה, שהיא מציאות התערובת.

ולפיכך כאשר האדם נוגע בשורשים, זה נקרא מעשה בראשית ומעשה מרכבה, מעשה מרכבה כידוע, זה מלשון הרכבת הכוחות, יש מעשה מרכבה בשורש העליון, אותיות הוי"ה ברוך הוא שזה שורש ההרכבה, אותיותיה של תורה ששורשם הוא שם הוי"ה ברוך הוא, וכל התורה הקדושה שהיא צירופי אותיות, זה מעשה מרכבה, הרכבת האותיות, ובדקות זה הטעמים שהם שורש ההתגלות, הרכבת הטעמים, וכל טעם לעצמו בהרכבתו – עד ההשתלשלות של ההרכבה בעולם החומר, כל הרכבה בעולם החומר היא ההשתלשלות של המעשה מרכבה שבשורש, זה הגדרת 'מעשה מרכבה'.

ולעומתו, מציאות ה'מעשה בראשית', כלומר, זה הראש זה ה'ראשית', זה התחלת הכוחות, זה השורשים של הכל, זה נקרא 'ימי בראשית', זה ימים של השרשה, שנוגעים בנקודת השורש, וה'מעשה בראשית' זהו העמדת הדבר – 'בראשית ברא אלקים', שע"ז אומרת הגמ' "בראשית' נמי מאמר הוא" כלשון הגמ' הידועה בראש השנה, ומה נברא במאמר הזה, אומר הגר"א [וכן יש בספורנו] שבמאמר זה נברא הזמן, ובדקות יותר, יש את ה'בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ', יש השרשה שלפני הזמן שהיא תפיסת המקום, שזה ההשרשה של הגילוי הראשון, זה הראשית הנעלמת, יש את ה'ב' שב'בראשית' שזה הזמן, ויש את ה'ראשית' שקודם ה'ב', שזה בחינת הא' שבדבר, שהיא ההבחנה הנקראת מקום, ובפנים הללו, אז האדם נוגע ב'מעשה בראשית', בהבחנה שנקראת מקום.

אור א"ס איש, אש-י. בחינת ע"ס הגנוזות במאצילן, ונכללים בא"ס, בחינת אש, כלות. ועיין תרגום יונתן (בהעלותך, ט, יז) שתרגם בהעלות, אישון, שהאש מעלה הדבר לשורשו.

צמצום הסתרה. וכתוב (בראשית, לא, מט) והמצפה אשר אמר יצף ה' ביני ובינך, כי נסתר איש מרעהו. ושם כתיב, אין איש עמנו. ונקרא איש מצרי (שם, לט, א), מיצר, צמצום. ויש צמצום של מחיצה, והוא בחינת המצפה כנ"ל. ויש צמצום בחינת סילוק, והוא בחינת אין איש עמנו, כנ"ל. ומעין כך כתיב (שם, מה, א) הוציאו כל איש מעלי, ולא עמד איש אתו בהתודע לאחיו.

וזש"כ (שמות, א, א) הבאים מצרימה, את יעקב, איש וביתו באו. ביתו מיצר וצמצום של איש, כי ביתו, אשתו, חומה סביב לו.

ועוד. אישון, איש-ון, הקטנה. ועיין רד"ק (מלכים, ב, יח, ד, ד"ה ויקרא) ותוספת הנו"ן להקטנו. בחינת אותיות האמנות"י כנודע. ובתהלים (פיי"ז, ח, ד"ה שמרני) כתב, והוא"ו והנו"ן להקטין. וכן רבות בדברי רבותינו. עיין מצודות ציון (שם), חומת אנך (שם). ובמלבי"ם (מצורע, אות נ) תנוך, זה הנו"ן שבאמצע להקטין התנוך, עכ"ל. והרי שאף נ' שבתוך מילה מקטנת. ועיין מהרש"א (חגיגה, ח"א, יד, ע"א, ד"ה כורסיה). וספר צוף דבש על מגילת אסתר. ועיין בספר צמח דוד (ח"ב, קונטרס ענינים נפרדים שבסוף הספר, אות פ"ח). ועיין רשב"ם, בעצבון תרי משמע. שנו"ן מכפילה. וראה בשו"ת דברי מלכיאל (ח"ד, ס, י"ד) שהאריך לדון בזה.

ועוד. חלל. וכתוב (בראשית, ט, כ) ויחל נח איש האדמה, ופרש"י מחז"ל, נעשה חולין. מלשון חלל.

קו קו גימ' דבק, הוא הכח המדבק. וכתוב (בראשית, ב, כד) על כן יעזב איש אביו ואמו ודבק באשתו. ועוד. כתיב (בראשית, כז, יא) ואנכי (יעקב) איש חלק. בחינת יעקב חבל נחלתו, ויתר על כן הארת הקו, חלקה, ללא חלוקה. ובהיפך כתב במאורי אור, שז"א נקרא איש חלק שנחלק לשני פרצופים, יעקב וישראל. ועוד. עיין רש"י (ויקרא, כא, כ, ד"ה או) או תבלול דבר המבלבל את העין, כגון חוט (קו - חוט) לבן הנמשך מן הלבן ופוסק בסירה שהוא עגול המקיף את השחור שקוראים פרוינל"א (אישון). והחוט הזה פוסק את העגול ונכנס בשחור. סביב, צורת עיגול.

עיגולים כתיב (בראשית, לח, ב) וירא שם יהודה בת איש כנעני. ואמרו (פסחים, נ, ע"א) אר"ש בן לקיש, בת גברא תגרא, וכו', אשר סוחריה שרים, כנעניה נכבדי ארץ. סוחר, מלשון סחור סחור, סביב סביב, צורת עיגול.

ישר ג' קוים, זה בצד זה. וכתוב (בראשית, טו, י) ויבחר אתם בתוך, ויתן איש בתרו לקראת רעהו. ושורשו בז"א, שיעקב ורחל לצדדיו. וכתוב (שמות, י, כג) לא ראו איש את אחיו, ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים. שלשת דייקא.

ועוד. כתיב (בראשית, לז, טו) וימצאוהו איש והנה תועה בשדה. ואמרו (ב"ר, פ"ד) א"ר ינאי, שלשה מלאכים נזדווגו לו, וימצאוהו איש, וישאלוהו האיש, ויאמר האיש. ג' קוים של איש. א-י-ש. ועיין בזה"ק (תיקונים, תיקון מט, פ"ב, ע"ב) א - כתר. י - חכמה. ש - בינה. ועיין רש"י (תהלים, ד, ג) בני איש, בני אברהם יצחק יעקב, שנקראו איש: ועיין קהלת יעקב, איש ר"ת, אהי-ה, הו"ה, שד-י.

ועוד. אור ישר ואור חוזר. איש, אור ישר. אישון, אור חוזר. עיין אלשיך (משלי, ז, ד"ה הנה) במה שידענו מטבע ראיית אישון בת עין, כי איננו רואה באיכותו, אך הוא כמראה מלוטשת שבהיותו לעומת האור ישאב מאורו, ויתהפך ויביט לראות.

ועוד. יושר, השגחה פרטית. ועיין שפת אמת (שבועות, תרל"ו) "יצרנהו", לשון צורה, כאישון עינו, הוא השגחת השי"ת שהוא מלבר דכל עלמין ומלאו דכל עלמין.

שערות כתיב (בראשית, כז, יא) הן עשו אחי איש שער. וכתוב (שם, לד, ז) וגם הלך (עשו) לקראתך, וארבע מאות איש עמו. והוא התפשטותו של עשו, אנשיו. ויתר על כן שורשו של עשו, שהוא הנקרא המלאך שלו, ס"מ, שרו של עשו (שר מלשון שער, שר-ע), עליו כתיב (שם, לב, כה) ויאבק איש עמו עד עלות השחר.

ועוד. עיין פנים יפות (דברים, האזינו, ל) וירמוז במה שפירש רש"י, כאישון עינו, הוא השחור שבעין שהמאור יוצא ממנו. והוא משל שהשחור שבעין הוא מוקף מלבן שבעין, וגם השער של העין, שאם נכנס מן השער ומן הלבן מפיל מעט בשחור הוא מחשיך מראיתו, כמ"ש חז"ל (בכורות, י, ע"ב) שהוא מום. והמשיל את הלבן והשער - ליעקב, שהיה צריך שמירה מלבן ועשו שהוא שער.

אזן כתיב (שמות, יא, ב) דבר נא באזני העם, וישאלו איש מאת רעהו.

חוטם כתיב (בראשית, מט, ו) כי באפם הרגו איש. ואמרו (ב"ר, צ"ט) וכי איש אחד הרגו, והרי כתיב ויהרגו כל זכר, אלא שלא היו כולם לפני הקב"ה אלא כאיש אחד. והבן שבעינים ואזנים נחלק לב', ימין ושמאל, ובחוטם מצורף לכלי אחד עם מחיצה, נחשב כאחד. ולהיפך מצד התיקון כתיב (שם, מט, כח) איש כבדו ברכו ברכך אתם. ואמרו חז"ל (שם) חזר וכללן (י"ב שבטים) כאחת. ושורש כללות זו, בז"א, ששורשו בחוטם דא"ק. ועוד. כתיב (שמות, ל, לח) איש אשר יעשה כמוה להריח בה ונכרת מעמיו.

פה כתיב (בראשית, י, ה) מאלה נפרדו איי הגוים בארצתם איש ללשונו. וכתוב (שם, יא, ז) ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. ועוד. כתיב (שם, מה, ל) דבר אדני הארץ אתנו קשות. ועוד. כתיב (שמות, ד, י) לא איש דברים אנכי. ועוד. כתיב (שם, יט, ט) ויפצרו באיש בלוט מאד. ובשכל טוב (שם) אמרו, מה ת"ל באיש, שהיה מתעלה בעיניהם על כל דיבור ודיבור ומתיראים לפניו ואין רשאים להרע לו, והיו מצודין בפיהם וכו'. ועוד. כתיב (שמות, יא, ז) לא יחרץ כלב לשונו למאיש ועד בהמה. ועוד. כתיב (שם, כד, כא) והאיש משתאה וגו'. אליעזר בגימט' שי"ח, שיחה בפה. ובקלוקל עשו נקרא איש ציד (שם, כה, כז), צד את אביו באמרי פיו. ובקדושה נאמר (שמות, לג, יא) כאשר ידבר איש אל רעהו.

ועוד. כתיב (שמות, יב, ד) איש לפי אכלו תכסו על השם. וכן (שם, טז, טז) לקטו ממנו איש לפי אכלו.

עינים - שכינה שכינת המלכים, מיתתם. וכתוב (בראשית, ד, כג) ויאמר למך (אותיות מלך) וגו', כי איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי. כי "שבעתים" יקם קין, ולמך "שבעים ושבעה". בחינת ז"ת שנשתברו, ונפלו למדרגת בהמה, בחינת נמשל כבהמות נדמו. שם ב"ן גימ' בהמה, ירד למדרגת בהמה. ועי"כ חל שם איש ואשה גם על בהמות על אף

כל הנוגע בכך כנוגע בבת עינו. והכוונה בזה, כדרך שאין העין סובלת נגיעת אצבע האדם בה, והטעם לצד כי גוף האצבע עכור, והעין זכה ואין רוחני סובל הגשמי. והבן שהרוחני, עין, חכמה. והגשמי הוא גופא תולדת הרוחני, אבא יסד ברתא.

אמא שם אלקים באמא, ובפרטות בתבונה, מלכות דאמא. ונקרא איש האלקים. ועוד. עיין זוהר חדש (שלח) בגין דאיהי זכתה לתרין אתון, י' בקדימתא, שרי, ולבסוף שרה בה'. כד הות ביו"ד הות יחידא, וכד זכתה בה' אתקריאת אימא. וכד הות יחידה ביו"ד, עלה אתמר, שמרני כאישון בת עין.

ועוד. אמא שורש שמירה עליונה. וע"כ כתיב (האזינו, לב, י) יצרנהו כאישון עינו. ואמרו בספרי (שם), משמרם מן המוזיקים. ואמרו (תנחומא, במדבר, יד) עד היכן נצרון, כביכול עד כאישון עינו וכו', שאמר הקב"ה למשה אמור להם שיעשו משכן ואשכון ביניהם. משכן, כסוכה. אמא עלאה. ועיין אברבנאל (האזינו, לב, ד"ה ואפשר) יצרנהו כאישון עינו, ר"ל כמו שיצר הקב"ה עינו של אדם בהשגחה כוללת במה שהמציא עליו מן הליחות והכותנות (קרום על העין) והעפעפים, וכל זה לתכלית שמירתו. ובאלישיך (תהלים, יז, ד"ה ואותי) הוא שמור כמונח בקופסא תוך בשר העפעפים, וגם שערות העפעפים המתפשטים ומכבידים להחזיק הסתומה בפרט לעת שזה וכו', כי שערות העפעפים מועילים לשינה.

ד"א כתיב (בראשית, ד, א) ותאמר קניתי איש את ה'. אריך יש בו ש"ע נהורין. וז"א יש בו ק"ן נהורין. וזהו קניתי איש, קן-יתי, מדרגת ז"א. ובערכין, אדה"ר בחינת אריך, וקין בחינת ז"א. וכן אלקנה נקרא איש, כמ"ש (שמואל, א, א, א) אלקנה, אלה-קן. ועוד. כתיב (בראשית, מב, יא) כולנו בני איש אחד נחנו. בני ז"א. ועוד. עיין מאורי אור, איש נקרא ז"א, כשנכנסים בו הגבורות שכ"ה ניצוצין. ועי"ש שאיש עם ט' אותיות המילוי גימ' ש"ך.

ועוד. ז"א, י"ב גבולי אלכסון. שורש לכל י"ב. ואמרו (ספרי, האזינו, שי"ג, ד"ה ד"א) יצרנהו כאישון עינו. הולכים י"ב מיל, וחוזרים י"ב מיל, על כל דיבור ודיבור, ולא היו נרתעים לא מן הקולות ולא מן הלפידים.

נוק' כתיב (בראשית, ב, כג) לזאת יקרא אשה, כי מאיש לקחה זאת. ולפיכך נקרא איש, "אישא", כמ"ש (שם, ג, ו) ותתן גם לאישה עמה ויאכל. ומצד כך נקראת האשה אשת איש. והוא נקרא אישי. כמ"ש (שם, כ, ז) ועתה השב אשת איש. ומצד כך הולכת עמו ואחריו. כמ"ש (שם, כד, נח) התלכי עם האיש הזה, ותאמר אלך. ושם (שם, שם, סא) כתיב, ותלכנה אחרי האיש.

ובקלקול נקרא איש עתי בעלה של לילית, עתי בגימ' לילית - מאורי אור.

ועוד. נוק', שמירה, נקבה תסובב גבר. והוא בחינת אישון. עיין ר' יוסף בכור שור (האזינו, לב, י) אישון העור שע"ג העין שנוצר עינו, שכל הבא ליגע בעין הוא סותם כנגדו. וכשהאדם ישן הוא נופל על העין ושומרו (ומעין כך ברשב"ם, האזינו, לב, י).

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

שאין אישות גמורה לבהמה. כמ"ש (בראשית, ז, ב) מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה, איש ואשתו וגו'. ועיין מורה נבוכים (חלק א, פרק ו). ויתר על כן כתיב (שם, ט, כ) ויחל נח איש האדמה, נעשה חולין כמ"ש רש"י שם מחז"ל, שנתחלל לבחינת כי ימצא חלל באדמה. ועוד. כתיב (שם, כד, כח) וירץ לבן אל האיש החוצה אל העין.

ועוד. בחינת אישון, בת עין, איש קטן (עיין להלן ערך מלכות). עיין רבינו בחיי (האזינו, לב, י) נקראת אישון ע"ש שיש בו צורת איש. ולשון אישון ע"ש קטנות הצורה. ועיין אלישיך שם אישון הוא כלי שעל ידו רואה ומביט בו האדם בעולם. ועיין ספר הגימטריאות (ענינים שונים, סימן רמז) המחכך בגובה אישון, יראה כתבים שישלחו למרחוק. ועוד. אמרו בזוה"ק (תיקונים, תיקון יא, כו, ע"ב) ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה, ומאי איהי, בת עין, דדמעה מינה נפקא. ועלה אתמר, שמרני כאישון בת עין.

ועיין שפת אמת (במדבר, תרמ"ה. האזינו, תרל"ז. אמרי אמת, נח, תרפ"ו) יצרנהו כאישון עינו זה ק"ש. שאזי סוגר את עינו.

עתיק כתיב (בראשית, ב, כד) על כן יעזב איש את אביו ואמו, ודבק באשתו. עזיבתו, בחינת עתיק, נעתק מאביו ואמו לאשתו. ומעין כך כתיב (שם, יג, יא) ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן, ויסע לוט מקדם, ויפרדו איש מעל אחיו. לוט נעתק ממקומו, ומאחיו.

ועוד. כתיב (שמות, יב, ג) ויקחו להם איש שה - קרבן פסח, דילוג. מכח עתיק נעשה דילוג, משא"כ אריך, קו יושר.

ועוד. אישון, או-ישן. בחינת שינה, שע"ש כן נקרא אישון (עיין הדר זקנים, האזינו, לב, י). וכן מלשון דבר עתיק - ישן. ועיין רש"י הירש (בראשית, ב, כא, ד"ה תרדמה) הוראת היסוד של ישן: זקן, וגם שחור וככה. ומכאן אישון לילה, שחור הליל. ואישון העין, שחור בת עין. ועיין שם (חיי שרה, כד, א, ד"ה זקן) ישן מורה על כלות הכוחות שנוצלו עד לעייפה ועממם. ומכאן גם אישון, השחור שבעין.

אריך אריך מלשון אור, אור-ך. ומקום האישון מקום האור והחשך באדם, אריך ועתיק. אריך - אור. עתיק - חשך. כללות ההפכים. כמ"ש האבודרהם (סדר ק"ש לפני המטה, ד"ה הנכנס לישון) שכשאדם חפץ מאוד לישון, מחשיך אישון בת עינו. וכשישן הרבה ומקיץ מאיר בת עינו. והבן שיש החשכה עצמית כנ"ל, ויש החשכה מכח עפעפיו שמסתירים העינים, כותנות עור על גבם, כנ"ל. ועיין מרכבת המשנה (גירושין, פ"ב, הי"ג, ד"ה ומ"ש רבינו) כפי שמצאתי בפירוש קדמון, שיהיה לו (לאדם) אישון בת עין שחור, ובתוכו אישון אחר יותר שחור. והוא בחינת בבואה, ובבואה דבבואה שיש באדם ואין בשדים. ועיין זוה"ק (תיקונים, תיקון יט) והאי בת נקודה סתימא באוירא, עלה אתמר, שמרני כאישון בת עין. אולם יעויין בשו"ת דברי מלכיא (ח"ד, ס, יד) שהאריך להביא דברי הראשונים שנו"ן מכפילה, כמ"ש הרשב"ם עצבון, כפלות של עצב. ובעומק זהו הכפלה של הקטנה בתוך הקטנה.

אבא או"א, תרין רעין דלא מתפרשין מהדדי. וכתיב (בראשית, מ, ה) ויחלמו חלום שניהם, איש חלמו בלילה אחד, איש כפתרון חלמו. והוא בחינת אחדות המוחין של או"א.

ועוד. אבא יסד ברתא. שורש החומר באבא, חיה, חכמה. ואיתא באור החיים (האזינו, לב, י) ואמרו כאישון עינו, כמאמר הנביא (זכריה, ב)

מילון ערכים בקבלה ■ רצון פשוט

ז"ל העץ חיים (שער א, ענף ב) וכאשר עלה "ברצונו הפשוט" לברוא העולמות ולהאציל הנאצלים, עכ"ל. ועיין עוד בעץ חיים (שער לט, פ"ב). וכן מעין כך לשון הרמ"ק בפירושו לספ"י (פ"ג, מ"ד) וז"ל, והספירות נאצלו מאתו כרצונו, וברצונו הפשוט פעלו במציאות המתגלה כל מה שפעלו, עכ"ל. וכן כתב בספרו פרדס רימונים (ש"ה, פ"ד) וז"ל, וכאשר עלה "ברצונו הפשוט" לגלות אלקותו להטיב במדותיו הנעלמים אל זולתו, הוציא ההעדר להיותו והאציל "מאורו הפשוט" ספירה ראשונה הנקראת כתר.

וביאור "רצון פשוט", נתבאר בדברי רבותינו. וז"ל שומר אמונים הקדמון (ויכוח שני, אות כא) וז"ל, באומרו כשעלה ברצונו, והודיענו שהאין סוף פועל ברצון ולא בהכרח או מקרה ח"ו, ובאומרו "הפשוט", רמז לנו שאין כוונתו לייחס לאין סוף רצון נוסף על המהות, וגם לא רצון משתנה, אלא רצון פשוט, ברצונו הוא עצמותו הפשוט בלי שינוי וריבוי כלל. ועיין בספר אלימה, עין כל, ת"ב, פ"ו. עכ"ל. וז"ל הטל אורות (ח"א, פ"ו) אינו מושג לעולם שום בחינת רצון וטעם בא"ס, כי הוא למעלה מבחינת טעם ורצון, ובכל מקום שמזכירין בא"ס לשון "רצון", נזכר תיכף תיבות "הפשוט", "רצונו הפשוט", או אחדותו הפשוט, לרמז שהוא מופשט (פשוט מלשון מופשט) ומושלל מכל אלו התוארים שאנו משיגים, עכ"ל.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון

נא לשמור על קדושת הגליון

אנציקלופדיה מחשבה

חולון יום ד' 20:30
משפ' אליאס
רח' קדמן 4
לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה' פנימית

ירושלים - יום ג' 20:30 בדיוק
ישיבה ראשית חכמה
רח' בן ציון אטון 8 הר חוצבים
לפרטים 052.765.1571

ישראל 073.295.1245 ■ ארה"ב 718.521.5231

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת rav@bilvavi.net

או בפקס: 03-548-0529 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה,

נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-הקולי של הפקס]